

[Ole Bjørn Kraft.]
 udsendt denne Besvarelse, og at jeg vidste, at den havde staaet i en Række konservative Provinsblade. Jeg gjorde ved denne Lejlighed en parlamentarisk Erfaring, som jeg egentlig er bedøvet over at jeg maatte gøre; jeg var saa naiv at tro, at naar et Medlem i denne Sal sagde til et andet Medlem, at denne havde taget fejl, at Forholdet laa saadan og saadan, at der var sket det og det, saa blev han mir nichts, dir nichts troet paa sit Ord, fordi det nu en Gang er den pæneste, den smukkeste Maade at omgaas Mennesker paa. Jeg troede virkelig ikke, det var nødvendigt at dokumentere Sandheden af mine Ord, men den højtærede Undervisningsminister, der var meget urolig i Gaar, sprang op og raabte: Hvilket Blad? Hvilket Blad? Man maatte jo kunne sige sig selv, at jeg ikke kunde svare paa staaende Fod. Hvis det samme Spørgsmaal var blevet stillet til det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, havde han heller ikke kunnet svare; det er ikke muligt at huske Uger tilbage i Tiden, om en Artikel har været optaget i det ene eller det andet Blad; min Hukommelse sagde mig blot, at den havde været optaget, og jeg udtalte, at den havde været optaget. Men det skulde der mistvivles om. Jeg ved godt, at det ærede Medlem anvendte den forsigtige Form, at jeg sikkert vilde være i Stand til at besvare Spørgsmaalet, men det ærede Medlem vidste, at jeg ikke paa det Tidspunkt var i Stand dertil uden at løbe den Risiko at nævne et galt Blad — og saa ved man jo nok, hvordan det var gaaet. Men jeg har naturligvis paa denne Foranledning undersøgt Spørgsmaalet, og jeg skal, da det aabenbart i denne Sal er nødvendigt at dokumentere sine Ords Sandhed, skønt det rigtigste, som sagt, utvivlsomt vilde være, om vi troede hinandens Ord, for at faa denne Sag bragt paa det rene, for at Sandheden om den kan komme frem, oplyse overfor det ærede Medlem, at her er et Eksemplar af den konservative General-korrespondance, der indeholder P. Albin Hanssons Svar, her er en konservativ Provinsavis, i hvilken det har været optaget: „Vejle Amts Folkeblad“ (*Christmas Møller: Avis!*). (Muntherhed). Ja, „Vejle Amts Avis“. Den højtærede Finansminister morer sig saa hjerteligt. Jeg kan ikke se, der er noget særlig fornøjeligt i, at det skal være nødvendigt for mig at dokumentere denne Sag overfor et socialdemokratisk Medlem. Men jeg gaar

videre; jeg skal nævne en Række Aviser, som har bragt denne Artikel: „Vejle Amts Avis“ har altsaa haft den, „Østsjællands Avis“, „Assens Amts Dagblad“, „Fredericia Avis“, „Helsingør Avis“, og jeg tror, det vil have Interesse for det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, Lederen af den socialdemokratiske Provinskorrespondance, at det Blad, der udgaar i hans Kreds, „Horsens Avis“, ogsaa har bragt det, og at det ærede Medlem altsaa, hvis han havde læst sin Valgkreds' Blade, kunde have sagt til det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, at han var paa gale Veje — og „Holbæk Amts Avis“ har ogsaa bragt den. Jeg tror, at det nu er blevet fastslaaet, at der intet er tilbage, ikke den ringeste Fjer, af den Historie, at vi skulde have undertrykt den højtærede socialdemokratiske Førers Ord i denne Sag. Jeg kan ogsaa nævne, at vi udsendte dette Svar i Stereotypi for netop derigennem at sørge for, saa vidt det var os i Centralledelsen muligt, at det kom frem, og derfor er det, jeg i Dag har et Tilraab til det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, et Tilraab, som jeg beder om Støtte til at faa gennemført. Den ledende socialdemokratiske Avis her i Hovedstaden, „Social-Demokraten“, skriver i Dag med en trespaltet Overskrift: „Højrepressen grebet i Undertrykkelse af en svensk Socialdemokrats Ord“. (*Statsministeren* [Stauning]: Det passer!). Jeg har, højtærede Statsminister, dokumenteret, at det er Løgn. Nu er mit Raad til Statsministeren, at han vil anvende den Indflydelse, han utvivlsomt besidder, og til det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen: Demter Løgner, lad Sandheden faa sin Ret i denne Sag.

Jeg skal endelig derefter vende mig til et Par Slutningsbemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen mente, at vi intet havde lært, men holdt Talerne fra 1914 om igen. Det er en Paastand uden Bund i Virkeligheden, langt snarere vil en saadan Paastand gælde den, der upaavirket af Begivenhedernes Udvikling til alle Situationer kun har eet Svar: Vi kan ikke, og vi vil ikke. Dette Svar gav Socialdemokraterne og de Radikale før Verdenskrigen. De tav under Krigen. Nu giver de atter det samme Svar. Blinde og døve for Virkeligheden er de som Hønen af Kridtstregen paralyserede af deres politiske Teori, deres sidste Forsvarsmiddel, Hensynet til Fredens og Danmarks Mission som eksempel-givende Nation. Og herom har den samme Major Bratt, som de saa hyppigt citerer, sagt nogle sande